

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego O.(...) Spółki z o.o.
w L.

przeciwko T. P. i W. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2008 r.,

zażalenia pozwanego W. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 listopada 2007 r., sygn. akt II Ca
(...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 listopada 2007 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił kasację pozwanego W. S., uznając, że została ona wniesiona po upływie terminu, jak również iż jest niedopuszczalna z innych przyczyn.

W zażaleniu skarżący, zarzucając naruszenie art. 393⁵ w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 44 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43 poz. 189 ze zm.) przez powtórne jego zastosowanie, wnosił o uchylenie zaskarżonego

postanowienia w całości. Twierdził, że kwestia odrzucenia kasacji została już wcześniej przesądzona, co przemawia, zdaniem skarżącego, przeciwko dopuszczalności powtórnego orzekania w tym samym przedmiocie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. W przedmiotowej sprawie kasacja od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 lutego 2003 r. została odrzucona postanowieniem tegoż Sądu z dnia 1 kwietnia 2003 r., jako wniesiona po upływie terminu (k. 112-113). Zażalenie na postanowienie o odrzuceniu kasacji zostało oddalone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r.

W dniu 15 kwietnia 2003 r. pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji. Trafnie uznał Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, że kasacja złożona wraz w wnioskiem o przywrócenie terminu, dotknięta jest istotnymi brakami konstrukcyjnymi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wymaganie uzasadnienia wniosku o przyjęcie kasacji (obecnie skargi kasacyjnej) do rozpoznania, są wymaganiem odrębnym od obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Wymaganie to powinno przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego. W wyodrębnionym wywodzie skarżący powinien wskazać, jakie okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę do rozpoznania oraz jednocześnie uzasadnić, dlaczego odpowiadają one co najmniej jednej z ustawowego katalogu przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Nie ulega wątpliwości, że wniesiona przez skarżącego wraz wnioskiem o przywrócenie terminu kasacja nie czyni zadość wymaganiom określonym w art. 393³ § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 26 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554 ze zm.). Podstawą odrzucenia kasacji był przepis art. 393⁵ k.p.c., który stanowił, że sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym kasację wniesioną po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również kasację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Obecnie odpowiednikiem tego przepisu jest art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że odrzuceniu na podstawie art. 171 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 393¹⁹ k.p.c. podlegał wniosek dotyczący przywrócenia terminu do wniesienia kasacji, która ze względu na zaistniałe uchybienia podlegała

odrzuconiu jako niedopuszczalna. Ponadto odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji spowodowało aktualizację drugiej podstawy do odrzucenia kasacji, jako wniesionej po upływie terminu.

Wbrew twierdzeniom pozwanego zaskarżone postanowienie nie ma charakteru ponownego orzekania w sprawie. Przymiot powagi rzeczy osądzonej oraz związany z nim zakaz ponownego orzekania w tej samej sprawie odnosi się wyłącznie do orzeczeń o charakterze merytorycznym. Zastosowanie normy wyrażonej w art. 366 k.p.c. uzależnione jest od wystąpienia trzech przesłanek, tj. tożsamości stron, podstawy sporu i przedmiotu merytorycznego rozstrzygnięcia. Postanowienie w przedmiocie odrzucenia środka zaskarżenia jest rozstrzygnięciem niemerytorycznym. Kasacja jest „z innych przyczyn niedopuszczalna” jeżeli np. jest dotknięta brakami konstrukcyjnymi, została wniesiona od orzeczenia nieistniejącego, czy od orzeczenia, od którego z mocy ustawy nie przysługuje. Odrzucenie pisma oznacza, że nie wywołuje ono żadnych skutków procesowych. Odnosi się to do skutków związanych z wniesieniem pisma i niemożliwością nadaniu mu dalszego biegu w sprawie. Ponowne wniesienie środka zaskarżenia, które nie czyni zadość przewidzianym przez ustawodawcę wymaganiom, skutkuje jego powtórny odrzuceniem. Ewidentnie wadliwe jest twierdzenie skarżącego, że przepis art. 393⁵ k.p.c. nie może stanowić przesłanki wielokrotnego odrzucenia niedopuszczalnego pisma.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).